

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: AFTENSTEMNING

Citation: Nansen, Peter: "AFTENSTEMNING", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid62367/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

AFTENSTEMNING

(3die Kys.)

En varm og fugtig Juni-Aften gik et Par Kærestefolk hen ad den smalle Spadserevej. Tilhøjre løb en Aa, tilvenstre skraanede Marker og Haver. Hinsides Aaen var Eng og Skov, og langt borte i det dunkle Fjærne forsvandt Vejen ind mellem tætte sorte Træer.

Over hele Egnen svævede en let hvid Taage som et Slør, hvorigennem alt saås i bløde, sært fantastiske Omrids.

Kærestefolkenes taktfaste Trin slubrede henad den sølede Vej. De gik Arm i Arm, talende med dæmpet Stemme om deres Længsler og Lykke, om Naturens Skønhed og Guds Godhed.

Han havde Benklæderne opsmøgede og Galoscher paa Fødderne. Om Halsen havde han et hvidt Silketørklæde og under den venstre Arm Paraply. Han bar Brillen og høj Hat, og han ludedede lidt forover med Overkroppen.

Hun var slank og bøjelig — lang i Benene og kælen i Livet. Hendes Hat laa næsten paa hans Skulder.

— De talte om Harmonien i Naturen og Livets Herlighed; de talte om deres egen store Kærlighed.

Engang imellem stod de stille; hun rettede paa

sin Hat, og de kyssedes, langt og inderligt. Saa gik de videre ad den vaade Vej.

Ovre fra Skoven lød Fugletriller. *Hun* mente, det var en Nattergal; *han* troede det ikke. De talte om Fuglenes Lovsang, og de misundte de smaa fjerede Væsener det dejlige Liv i Træernes Kroner.

De talte om Fuglenes Lykke og deres egen Glæde ved at elske hinanden.

Det var en vidunderlig Sommeraften, med Luft saa blød, saa frisk som unge Læbers Kys.

Tilvenstre for Vejen laa et lille straaetækt Hus, gammelt og skrøbeligt; gennem de smaa Ruder skinnede et dæmpet Lys.

De stod stille og saá paa det lille Hus. De syntes, det laa saa poetisk, saa yndigt dér, midt i den herlige Natur. Netop dets Skrøbelighed gav det en egen Skønhed, noget æventyrligt og dragende.

De talte om, hvor skønt det maatte være at bo dér, fredeligt og hyggeligt, fjærnt fra Livets Kamp og Møje; de priste de lykkelige Beboere og de drømte deres egen Kærligheds Rede dér.

Det lille Hus' Fortryllelse fulgte dem langt paa Vej, og de blev ved at vende sig om, saalænge de mellem Træer og Buske kunde skimte det milde Lys fra Ruderne.

Der kom en gammel krumbøjet Kone med en Sæk paa Ryggen.

De saá venligt paa hende, den ene hviskede til den anden, at det var vist den lille smukke Hyttes Ejerinde. Og da de gik forbi hende, sagde de, begge paa éngang, uden at det var aftalt, med hjærtelig Klang i Stemmen: „Gudsfred og Godaften!”

De blev staaende og saá efter hende, mens de trykkede sig tæt op til hinanden, og de talte om,

hvor glad Børnene vilde modtage den gamle, naar hun nu kom hjem, og hvordan de alle siden vilde samles om den dampende Nødver. Og de talte om, hvor gerne de vilde sidde hos og nyde de andres Lykke, mens de selv var saa usigelig glade ved at være sammen.

De gik videre og nærmede sig Skoven.

Dér stod ved Ledet to Børn, en Dreng og en Pige, ligeoverfor hinanden; 6-7 Aar var de, og de holdt hinanden om Halsen, og deres Ansigter gik i ét.

De to Kærestefolk så smilende paa hinanden, og de sagde, at disse to Børn, der kyssedes, var just Sommeraftenens Poesi legemliggjort.

De nænnede knap at forstyrre de smaa, de listede sig frem i Vejens Græskant, ganske lydløst, saa de, uden at være opdagede, kom helt hen til Børnene, der stadig stod med Mund ved Mund. Han havde allerede lagt sin Haand paa den lille Piges Hoved og vilde sige et Par kærende Ord til det overraskede Barn, da han pludselig standsede og med Hast drog sin Kæreste bort.

Han gik hurtigt og forstømt, og hun spurgte med Bekymring, hvad han fattedes.

Der var mørkt i Skoven, saa stille og højtideligt. Da sagde han, og hans Stemme lød bedrøvet:

„Du kan tænke Dig — de kyssedes ikke. *Hun* slikkede bare paa et Stykke Brystsukker, som *han* havde i Munden.“

I MEDAILLONFORMAT

(10 BILLEDER)

FORAARSSOL

Den gamle Dame laa for Døden. Langsomt si-vede Kræfterne bort, som Vin af en sprukken Flaske.

Hun laa i Soveværelset, hvor Sengen stod frem midt fra Væggen, med et Natbord med Medikamenter ved Siden. Falmet-grønne Gardiner var trukne for Vinduet, heftede sammen med en Naal. Lige for Sengen stod en Dør aaben paa Klem ind til en anden Stue, hvorfra hørtes en dæmpet Hvisken.

Hun laa stille og sammenskrumpet i den store Seng, Hovedet hvilede tungt tilbage, faldende ned fra en tynd Hals. Næsen tegnede sig i det farveløse Ansigt lang og skarp ned mod Munden med den fremstaaende Underlæbe, alt Kindernes Kød var muskelslapt sunket ind i Hulningerne. Øjnene laa dybt med lukkede Laag.

Udenfor straaede Foraaret med blank Himmel og stærk Sol. Gennem de grønne Gardiner skinnede solrøde Teglsten og en Stump hvidblaa Himmel. Solen gled langsomt forbi Vinduet, indtil den naaede den trekantede Aabning ovenfor Gardinerens Sammenheftning.

I skraa Lysstrimer skar den ind herigennem, ind over de gule Sengestolper, hen over Lagenet,